

Juf,

dat je verzonnen hebt dat we onze basisschool af moeten sluiten met een eindwerkstuk over het onderwerp 'wie ben ik' is natuurlijk een misdaad tegen de leerlingheid.

Maar ik vergeef het je vanwege drie dingen:

- a) je truien
- b) je tuinbroeken, en
- c) die keer dat je achterover de kleuterzandbak in struikelde en dat je toen met je oude benen in de lucht lag te spartelen en alleen maar zei: 'Wauw, dit zou ik vaker moeten doen.'

*

Wie ben ik? Ik ben grappig.

Nou ja, de laatste tijd niet meer, want het is al

maanden veel te stil en veel te serieus in ons huis.

Maar: ik ga dit verslag gebruiken om mijn humor terug te vinden.

Alvast bedankt, juf. Met je tuinbroek.

*

Dat ik grappig werd, heb ik te danken aan Zelensky – de president van Oekraïne.

Ik hoor zijn stem bijna elke dag. Mikolas en zijn moeder kwamen bij ons wonen, omdat het oorlog is in hun land, en ze gaan altijd naast elkaar op de bank zitten als Zelensky een nieuw filmpje heeft geplaatst. Ze zetten de telefoon op het lage tafeltje, ze buigen zich samen naar voren en tikken met een uitgestoken vinger op het scherm. Ik kijk weleens mee, en natuurlijk versta ik hun president niet, maar ik zie zijn leidersgezicht en zijn donkere kleren en ik begrijp dat hij goed is in geruststellen.

Slava Ukraini, heroiam slava! Aurika, de moeder van Mikolas, fluistert dat bijna altijd als het filmpje is afgelopen. Ik spreek geen Oekraïens, maar dit weet ik. Het betekent: 'Hoera voor Oekraïne, hoera voor de helden!'

Zelensky is het laatste jaar een stuk ouder ge-

worden en zijn stem is ondertussen net een verroeste BMX, maar hij zegt het vast nog steeds, en Aurika ook.

Oké, ik heb zijn filmpjes de laatste maanden niet meer gezien, maar toen, in de eerste weken dat Mikolas en Aurika bij ons waren, en ik er daardoor een soort grote broer bij kreeg, zei Miko altijd: *‘Ebbe, you know what Zelensky was before president? He was comedian, Ebbe. Comedian!’*

*

Juf, ik probeer dit verslag zó goed te maken dat je het voor gaat lezen aan je man en je kind en je hond en je fysiotherapeut. Daarom vertel ik even wie wie is, anders snappen ze er straks niks van:

Mikolas is Mikolas. Hij was bijna dertien toen hij en zijn moeder uit Oekraïne moesten vluchten. Ze kwamen bij ons, want we hadden kamers over. Mikolas en ik spreken door YouTube allebei goed Engels, dus we konden veel makkelijker met elkaar praten dan mijn moeder en zijn moeder.

Zijn moeder is Aurika. Ze heeft blonde haren en een heel smalle neus. Ze geeft paardrijles. Ze is al jaren gescheiden van de vader van Mikolas,

die woont met zijn nieuwe vrouw in Duitsland. En met een nieuwe baby. Meer weet ik niet. Of wel: 'Het is vast een huilbaby,' zegt Mikolas.

Mijn moeder heet Heleen. Ze geeft Nederlands aan mensen die Nederlands moeten leren en ze is moe.

Ik ben Ebbe. Vroeger had ik *Go Skippy* als hobby, als je dat niet kent moet je het googelen, maar niet met mij over praten, het is een kinderachtige game over kangoeroes.

Tegenwoordig ben ik bijna twaalf en hou ik van stand-uppen.

Mijn tweede naam is Hero. Dat betekent 'held', en dat is best bijzonder, want ik weet niet of het bij me past. Bovendien, als je mijn twee voorletters achter elkaar zet krijg je iets wat helden zelden zeggen, denk daar maar even over na.

*

O ja, de Stilte. Die heeft geen naam, maar het zou logisch zijn als hij er wel een had, want hij is bij ons komen wonen en hij is overal en hij maakt veel lawaai en hij is altijd thuis.

*

Dit gebeurde er voordat Mikolas en zijn moeder bij ons kwamen:

De Russische president Poetin stuurde zijn soldaten naar Oekraïne. De stad Marioepol was een van de eerste die kapotgeschoten werd, en precies daar woonden Mikolas en Aurika.

Ze brachten een paar weken in schuilkelders door. Eerst verdwenen het water en de elektriciteit uit hun flat, toen ook het gas. Mikolas moest af en toe water gaan halen uit een waterput. Dat was best gevaarlijk, ook al had hij dat toen zelf niet door. Omdat hij er ouder uitzag dan hij was vroegen Oekraïense soldaten hem op een dag om mee te helpen een dood iemand naar de speeltuin te tillen. Daar lag zand, daar konden ze een graf graven. ‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ vroegen ze. Mikolas zei dat hij twaalf was, en ze joegen hem weg.

Toen zijn moeder het hoorde schrok ze zo dat ze besloot te vluchten. De volgende dag vonden ze een busje dat hen naar de andere kant van het land bracht. Daar stapten ze op een trein die hen naar Polen bracht, en in Polen namen ze het vliegtuig naar Nederland.

Dit heeft Aurika helemaal in het begin aan mijn moeder verteld, met hulp van de vertaal-

app, en ergens vorig jaar heb ik het van mama gehoord. Maar ik wist het al, van dat lijkt, want Mikolas was er een soort van trots op.

*

Mijn moeder stond op het vliegveld om Oekraïners die daar aankwamen de weg te wijzen naar een opvangpunt. Maar ze wees Aurika en Mikolas de weg naar ons huis.

Nou ja, niet meteen, eerst gingen ze naar een tijdelijke opvang, en intussen regelde mama van alles. ‘Ik herken iets in Aurika,’ zei ze tegen mij, ‘en ik weet zeker dat jij iets in Mikolas zult herkennen.’

We hadden al bedacht dat de onderste helft van ons huis gebruikt kon worden om iemand een tijdje te laten logeren. Daar zijn twee kleine kamertjes, en een klein keukentje, en ook een kleine douche.

Mama en ik wonen boven, met de grote slaapkamers, de grote keuken en onze grote douche.

Ertussenin zit een trap. Als je die op gaat loop je naar ons, als je hem afloopt ga je naar de gasten.

Handig, zo’n huis.